

מזוֹתֵי מִדְבַּר

וּמִצְוֹת צִוּוּיִם

על ידי ענוה וזכה לפרנסה

ככר לאדן: אפשר לפרש על דרך רמז, על דרך שאיתא בגמרא (שבת לג.) סימן לגסות עניות, כי המתגאה נכשל באשת איש, ונאסף אישה חסר לחם (סוטה ד:): אבל מי שהוא עניו שהכל דשין עליו, כמו על אדן של הפתח, זה יכול להיות לו ככר לחם, וזה שאמר 'ככר לאדן', פירוש למי ראוי שיהיה 'ככר' לחם, 'לאדן' פירוש למי שמשלים עצמו כ'אדן' הפתח שהכל דשין עליו, ולא למי שמתגאה את עצמו כנ"ל.

(ברית אברם)

קיום מחשבה טובה ע"י קיום מעשה טוב לאחריה

ויעש את החושן מעשה חושב: דהנה מבואר בספרים, דאם אדם יש לו מחשבה טובה, יעשה במחשבה זו מעשה, ובוזה יהיה קיום להמחשבה, וזה הכוונה ויעש את ה'חשן' היפך מן תיבת נחש, שהוא רוצה להכניס לאדם מחשבות רעות, והעצה להפך לתיבת 'חשן', לעשות מעשה בעת שהוא 'חושב' מחשבה טובה, והבן.

תכלית האדם להיעשות מרכבה לשכינה

ותכל כל עבודת משכן אהל מועד: יאמר, דהנה השם יתברך עשה את האדם בצלמו דוגמא דלעילא, וכשאדם מקדש ומטהר כל אבר דליה, אז נעשה מרכבה לקדושה כידוע, וזהו 'ותכל' לשון תכלית, 'כל עבודת משכן אהל מועד', דהיינו שיתקן ויקדש את כל איבריו, ויהיה מרכבה להשכינה, ואז ישרה השם יתברך ברוך הוא, שכינתו בזה האדם, והבן.

(מבשר צדק)

צריך לעשות חשבון נפש מידי יום

אלה פקודי המשכן: הקדוש ברוך הוא, 'פוקד' את האדם בכל יום מיום שברא את העולם, כך האדם צריך לפקוד ולעשות חשבון עם עצמו, קודם שמדבר דיבורים לפני הקדוש ברוך הוא, השוכן עם אלקותו בתוכם. (ליקוטי תורה)

בגלות שורה השכינה ע"י התורה

אלה פקודי המשכן משכן העדות: רצה לומר גם 'אלה' שנחסרים מהמשכן, וכמונו היום בגלות החל הזה, ויהיה 'פקודי' מלשון (במדבר ל"א, מ"ט) ולא נפקד ממונו איש, עם כל זה יש להם 'משכן', שהשכינה עמהם בד' אמות של הלכה, וזהו 'משכן העדות' על ידי התורה שנקראת 'עדות'. (נועם מגדים)

כוונת המצוה לעשות תענוג לשכינה

אלה פקודי המשכן משכן העדות: הכלל יש אדם שעושה מצות הבורא יתברך, אבל עדיין אינו במדרגה שיהיה מחובר על ידי המצוה להבורא יתברך, בכדי שעל ידי זה יהיה להבורא יתברך תענוג מישראל, ובאמת צריך לעבוד את הבורא יתברך בזה המדרגה וזהו הרמז 'אלה פקודי המשכן' פקודי לשון 'התחברות', מלשון (יבמות ס"ב:) חייב אדם לפקוד וכו', האדם צריך לעשות המצוה בכדי שעל ידי זה יהיה לו לשון 'שכינה', 'משכן העדות', עדות לשון תענוג, לשון (יחזקאל ט"ז ז') עדי עדיים, שעל ידי זה יהיה תענוג להשכינה ממצות ישראל. (קדושת לוי)

"הלכתא לשבתא"

אין לסמוך על הנכתב כאן להלכה למעשה ובכל מקרה יש לשאול שאלת רב, והדברים לא נכתבו אלא לעורר לב המעיין. בשולחן ערוך סי' רמ"ב במשנ"ב סקי"ד קטמה בגחלים או כיסה הגחלים באפר ואפילו הובערה אחר כך שרי מהני.

- ומכאן נלמד לאופן הקטומה דזמנינו ע"י שימת פח על האש דאם נפל או נשרף לאחר שכבר שפת הקדירות עליה, אין איסור להשאיר הקדירות עליה ואפילו עדיין לא נתבשלו כל צרכן, כדין קטמה והובערה.
- ומצוי כשמכסים ע"י נייר אלומיניום שפעמים נשרף, וודאי לא מהני אם כיסה רק בשכבה אחת שוודאי ישרף, וכתב בבאר משה (הביאו הפני משה בירורים סי' ב') שאם קטם באופן שיוודע שיובער אח"כ לא מהני, שלא התירו קטמה והובערה באופן שיוודע שוודאי יובער אח"כ, אבל אם כיסה מקופל לכמה שכבות שפיר דמי, שלא וודאי יובער אח"כ.
- אמנם פוסקי זמנינו דנו לגבי חזרה ע"ג אופן כזה שנשרף או נפל הכיסוי האם מותר להחזיר ע"ג, ופסקו שכדאי לחזור ולכסותו קודם חזרת התבשיל על גבה, ורוצים לחלק בין קטמה והובערה ששם ניכר שכיסה, דהרי נשאר שם מהאפר, משא"כ בנפל שלא נשאר שום היכר.

חידת השבוע
"עבודה
שבשמחה"
פתרונות ניתן לשלוח
ליו"ר המערכת
הבה"ח יקותיאל יהודה
גרסו נ"י

לע"נ
האיישה החשובה
מרת סלימה
שולמית בת חנה
ע"ה
נפטרה לאחר
יסורים קשים
ומרים ת.ג.צ.ב.ה.

העלון
מוקדש
לזכות
אורן בן פרח
ודליה בת
פרח
להצלחה
בכל
העניינים

העלון
מוקדש
לרפואת
יצחק בן
מרים
בתוך
שאר
חולי
ישראל

ברכת מזל טוב
לידידנו
הרב שמעון צבי
איידליס הי"ו
להגל שמחת אירוסים
הבת הכלה תחי'
יעזור השי"ת שזיווג
יעלה יפ"ה יפ"ה
לקשר של קיימא

מזלא טבא וגדיא יאה
לידידנו העומד לימין רשת גמ"ח עזר רפואה לע"נ
ר' ישעיה ב"ר משה מקרעסטיר זי"ע
הרה"ח ברוך פרקש הי"ו
להגל שמחת נישואי הבת הכלה תחי' עב"ג
החתן החבר מיכאל שנק הי"ו במזל טוב
יה"ר שהבית יבנה לבניו עדי עד על במתי התורה
והיראה, ויזכו לראות בניו ובני בניו עוסקים
בתורה ובמצוות
המערכת

סיפור לשבת קודש

המגיד מקאז'ניץ זי"ע היה מרגלא בפומיה לספר בשבת מברכין ניסן את ג' סיפורים

אלו באמרו כי הם מסוגלים להשפיע לבני ישראל צרכי פסח בהרחבה גדולה

הסיפור הראשון:

אחד מחסידי הרבי ר' אלימלך היה סוחר במשקאות חריפים, סוחר ב"ש. לפני חג הפסח היה החסיד מכין חבית גדולה של י"ש אותה היה נוהג להבריח אל מעבר לגבול ולמכרה ומהרווח היה קונה ומכין את כל צורכי חג הפסח. אותה שנה, נסע החסיד בעגלה עם חבית הי"ש שלו ותוך שהוא מנסה להבריח את הגבול תפסו אותו שומרי הגבול והחרימו את מטענו היקר. ואכן, החסיד נקלע למצב קשה ביותר כל כספו מושקע בחבית הי"ש ואם אינו מצליח למכור את חבית הי"ש הרי הוא נשאר חסר פרוטה, ומהיכן יביא את כל צורכי חג הפסח? מיד חזר החסיד ורץ מהר לרבי שלו, הרבי ר' אלימלך וסיפר לו בדמעות שליש את כל המוצאות אותו ואת מצבו הכספי הקשה וביקש לשמוע את עצת הרבי.

אמר לו הרבי ר' אלימלך לחזור לשומרי הגבול ולהגיד להם שקרתה כאן טעות וזו אינה חבית של י"ש אלא חבית של מים ועליהם רק לטעום מהחבית כדי להיווכח בזאת.

והחסיד, שהוא חסיד אמיתי עשה כעצת הרבי וחזר אל שומרי הגבול, ואמר להם שזו חבית של מים ועליהם רק לטעום וכו'. טעמו השומרים ואכן היו אלו רק מים ומיד החזירו את החבית לחסיד שמייהר להטעינה על עגלתו ולחזור לרבי ר' אלימלך.

נכנס החסיד לרבי והתחיל בוכה שנית בדמעות שליש היתה לי חבית של י"ש שאותה אמור הייתי למכור וברווח לקנות את כל צורכי חג הפסח ועכשיו, כשהחבית י"ש הפכה לחבית מים נשארתי חסר כל וללא פרוטה לפרוטה ומהיכן אשיג את כל צורכי החג?

אמר לו הרבי טעם גם אתה מהמשקה שבחבית. טעם החסיד מהמשקה ומצא שאכן הוא י"ש משובח. וליהודי היה כל צרכי פסח בהרחבה גדולה.

הסיפור השני:

פעם אחת איבד המלך את טבעתו היקרה שהיתה שווה הון תועפות, וגם היתה יקרה לליבו של המלך. כל כך יקרה היתה הטבעת למלך עד שהקציב מכספו לכסות מראש את כל הוצאותיו של כל מי שיקבל על עצמו לחפש את הטבעת. דבר זה פורסם בכל המדינה והגיע גם לאוזניו של יהודי פשוט ועני מאוד שחי במדינת אותו מלך. והימים ימי חדש ניסן, ומתקרב חג הפסח והצרכים מרובים ולא היה ליהודי מהיכן לקנות צורכי החג.

אמרה לו אשתו של היהודי בעלי, היות ששמענו שהמלך נותן ביד רחבה לכל מי שמקבל על עצמו לחפש את הטבעת לך מיד גם אתה לארמונו של המלך ותצהיר שם שגם אתה מוכן להתמסר לחפש את הטבעת היקרה. היהודי הפשוט והתמים עשה את רצון אשתו והלך לארמון המלך והודיע למלך שמוכן הוא לחפש את הטבעת היקרה.

שמח המלך ומיד העניק ליהודי ביד רחבה והיהודי חזר לביתו וקנה את כל צורכי החג והתישב יחד עם בני ביתו לחגוג את ליל הסדר בשמחה גדולה. וכמוכן, שהיהודי כבר שכח מהמלך ומהטבעת ומהחיפוש וכו'.

הכומר הערמומי, יועץ המלך ששמו היה דייני עקב אחרי היהודי והבין בדיוק מה שקרה כאן – ומתוך שהוא גם שונא יהודים מיד גילה את אוזנו של המלך שהנה היהודי רימה את המלך לקח את כל הכסף וקנה בו צורכי חג הפסח ואין לו שום ענין וכונה לחפש את הטבעת האבודה. המלך, לא השתכנע מיד מדברי הכומר והלכו שניהם לבית היהודי לראות כיצד הוא מחפש את הטבעת - ואם אכן נכונים דברי

הכומר עמדו המלך והכומר מחוץ לביתו של היהודי, מציצים מבעד לחלון שומעים ורואים את היהודי ומשפחתו חוגגים את ליל הסדר ואומרים את הפיוט דיינו. היה בעל הבית שר לבדו את כל השורה "אילו וכו'" ובני הבית עונים אחריו בקול רם דייני.

שומע המלך מבעד לחלון שהיהודי מדבר אל המסובים וכולם עונים לו דייני וכך שוב ושוב. והמלך משוכנע היה שהיהודי אכן חוקר ושואל את המסובים לליל הסדר אם יודעים הם היכן נמצאת טבעתו היקרה של המלך הוא שואל וכולם עונים דייני שוב ושוב דייני. עומדים שם המלך והכומר דייני וככל שצועקים בני הבית דייני, דייני התחיל המלך לחשוד ביועצו לפני הכומר חפו. הזעיק המלך את השומרים ואסר את הכומר ולאחר שייסרו אותו הודה הכומר דייני שגנב את טבעתו היקרה של המלך וסופו היה שתלו אותו על העץ. וליהודי היה כל צרכי הפסח בהרחבה גדולה.

הסיפור השלישי:

היה היה יהודי מאמין, תמים, פשוט שהתפרנס מהפעלת בית מרזח שחבר מהפריץ המקומי. הפריץ היה מיודד עם היהודי ופעם אחת כשנפגשו שאל אותו הפריץ מהיכן באה פרנסתך? כמוכן, רצה הפריץ לשמוע שהיהודי מחזיק לו טובה שהרי פרנסתו באה ממנו אלא שהיהודי המאמין התמים השיב ואמר: פרנסתי באה רק מהקב"ה.

לשמע תשובת היהודי הרצין הפריץ, והתחיל לשאול את היהודי שוב ושוב שאלה זו בצורות שונות וציפה לשמוע בתשובותיו איזה רמז לטובה שמחזיק היהודי לפריץ המשכיר לו את בית המרזח. ואכן, היהודי היה פשוט מאוד ולא נרמז בשום רמז ובכל פעם ששאלו הפריץ מאין באה פרנסתך? חזר היהודי והדגיש שפרנסתו באה ישירות מהקב"ה ולא משום מקום אחר חוץ מהקב"ה.

התרגז הפריץ על היהודי ואמר לו מאחר שאינך יודע מי עושה אתך טובה ונותן לך פרנסה עליך לעזוב את בית המרזח ולחפש פרנסה אחרת. ואם כן, היהודי נשאר לגור באותו מקום אך נאסר עליו להפעיל את בית המרזח וכן, לפני חג הפסח מצא עצמו היהודי בלי פרנסה ובלי פרוטה לפרוטה וצורכי החג מרובים.

לפריץ היה אוצר במרתף ביתו ושם היו הרבה מטבעות זהב יקרי ערך שאותם אהב הפריץ למנות וכך בכל יום היה הפריץ נכנס לאוצרו סופר את מטבעותיו באהבה רבה ומצחצח אותם כדי שיאירו הצורות והדמויות המוטבעות על המטבעות. הפריץ היה יורק על המטבע ועם מטלית היה מצחצח את המטבע כך היתה דרכו של הפריץ לעסוק עם מטבעותיו דבר יום ביומו.

אותו פריץ היה "מהגדולים אשר בארץ" ונהג להחזיק בביתו קוף אמיתי שאותו היה לוקח לכל מקום שהלך. וכידוע, טבעו של הקוף לחקות את בני האדם הסובבים אותו וכך לאחר שראה הקוף, פעם אחר פעם, את הפריץ יורד לאוצר, יורק על המטבעות ואח"כ מצחצח אותן בהנאה רבה. והקוף, הרי הוא רק קוף וחשב לעצמו שודאי הפריץ אוכל את המטבעות הטעימות והמבריקות. ואכן, פעם אחת ירד הקוף לתוך האוצר והתחיל לזלול את המטבעות אכל ואכל עד שנפל והתפגר. כאשר ירד הפריץ לתוך האוצר וראה את הקוף המת מיד התחכם להתנכל ליהודי חוכר בית המרזח. וכך, בערב פסח שלח הפריץ את משרתו לזרוק את הקוף המת לתוך ביתו של היהודי. המשרת עשה כמצוות הפריץ ומיד הסתלק משם חושב לעצמו יהודי חסר דעת זה חלקך לחג הפסח. תוך כדי שנחת פגר הקוף על רצפת בית היהודי – נקרעה בטן הקוף ומתוכה נשפכו כל מטבעות הזהב. לקח היהודי את מטבעות הזהב וקנה את כל צורכי חג הפסח בשפע רב – ושמח וטוב לב ישב עם בני ביתו לערוך את סדר הפסח.

נא להתפלל לרפואת אברהם אהרן בן סימא גיטל לרפואה שלימה בתוך שאר חולי ישראל	לע"נ הילד יניק וחכים אברהם דוד חי ז"ל בן יבלחט"א יקותיאל יהודה נלב"ע י"ב תמוז תשפ"ד לאחר שהודרך ביסורים קשים ומרים ת.נ.צ.ב.ה.	נא ללמוד ולהתפלל לרפואת שושנה בת צילה תחי' לרפואה שלימה בתוך שאר חולי ישראל	קוראים נכבדים נהנתם, החכמתם? להווי ידוע כי הוצאות ההדפסה עולים ממון רב, נא טלו חלק בהפצת העלון הנכבד הזה, קחו חלק בהפצת תורה ויראת שמים ותתברכו בכל הברכות האמורות בתורה	העלון מוקדש לזכות רפאל בן הדר להצלחה בכל העניינים ברוחניות וגשמיות	נא להתפלל לרפואת זקני הרה"ג יצחק בן צילה שליט"א לרפואה שלימה בתוך שאר חולי ישראל	לע"נ איש החסד והחינוך הבלתי נשכח הרה"ח ר' חיים שרגא פאוויל ב"ר מיכאל שר זצ"ל נלב"ע ז' אייר תשע"ב
---	---	---	--	--	--	--